

dit verblijf, teruggehouden telkens, hij wist zelf niet waardoor. Maar de ander bleek van zijn aanwezigheid in het stadje alles af te weten, want toen hij den schilder gewaar werd, riep hij boosaardig:

„Wij kennen elkaar niet meer, niewaar professore?”

Renato antwoordde niet. Hij was geheel en al van streek. Doch terwijl hij haastig doorging, stond vast zijn besluit: wat er ook gebeurde, hij wou naar Florence terug. Morgen vroeg, dadelijk, ging hij weg.

*Hier volgt de veelbewogen reis van Renato naar Florence.*

### III.

Den volgenden ochtend, terwijl Renato en Silvio, handje in hand, over de Piazza Signoria wandelden, hoorden zij militaire muziek nader komen, die de „Piave” speelde, — de Piave, met de navrante pinterheid en pittoreskheid van zijn schelle en weer-echoënde, tragische trompetjes.

„Wat zou dat zijn, grootvader?” Silvio popelde van verwachting.

Zij bleven staan, keken uit. Het kwam van den kant der Via Calzaiuoli... Dan zagen zij de fascistische vaantjes nader wiegen.

„De zwarthemden, die uit Rome terugkeeren,” giste Renato. En daar kwamen zij! Zij waren het! Zij staken schuin het plein over waar het druk was van de Dinsdagsche markt. Reeds schaarden de menschen zich op twee rijen, om de nadermarcheerenden door te laten. Silvio stond vooraan, Renato achter hem.

Vlak langs hen heen kwam het muziekkorps, en Silvio moest zenuwachtig lachen, zoo trilde de trommelslag door zijn hartje en zoo schetterde het hoorngeschal aan zijn ooren.

Dan namen menschen den hoed af, anderen strekten den arm tot den Romeinschen groet. Een „gagliardetto” passeerde, het kleine, vierkante zwarte vaandel met den roedenbundel, het zinnebeeld der eendracht.

Twee aan twee, met victorieuze facie's, volgden de zwartgehemde jongens. Sommigen droegen op een oor het astrakan mutsje; anderen de zwarte fez, met zwierig de kwast boven het voorhoofd; anderen waren blootshoofds; de enorme, zwarte ragebollen en de hooge, blonde kuiven wuifden in den wind. Maar allen, blond of zwart, hadden den blijden lach of den heugelijken glimlach en de diepe oogen-straling van de voldane jeugd.

Zij waren mooi om te zien.

En het volk, zooals het doet bij elk schoon schouwspel, het klapte in de handen, en klapte in de handen telkens opnieuw.

„Kijk grootvader!” riep Silvio opeens, „die heeft een kistje op zijn rug!”

Daar kwam, het zwarte hemd strak over zijn arme karkas getrokken, een bochel aangestapt. Zelfs zijn hoekige kop leek bultig; maar onder